

zařízení, které bylo míněno v jejich prospěch, za škodlivé. V hospodářských věcech dá se totiž těžko prospěch vnucovati a to nejlépe míněné opatření, nesetká-li se se sympatiemi a podporou těch, jichž se týká, neuplatní se a může způsobiti více škody než prospěchu.

Účelem úvěrové evidence jest, aby věřitelé, jakmile se sejdou u jednoho dlužníka, byli na sebe opozorněni, nic více a nic méně. To znamená, že určitému místu, které u nás bude zřízeno u Národní banky, budou věřiteli hlášeny pohledávky proti dlužníkům a toto místo, jakmile u jednoho dlužníka se vyskytnou aspoň dva věřitelé, upozorní oba věřitele na tuto skutečnost, udá jim však toliko počet věřitelů a výši dluhu a to opět úhrnného, nikoli však, kolik každému věřiteli dlužník dluhuje; teprve tehdy, když se ti to zúčastnění věřitelé dohodnou o tom, že jim tato úhrnná cifra má býti sdělena, bude-li jim sdělena.

Tato zdánlivě samozřejmá a nepatrná věc má dalekosáhlý význam jak praktický a hospodářský, že totiž omezuje aspoň do jisté míry předlžení dlužníka, tak i morální, že jest novým důkazem pokračující solidarity v hospodářském životě.

Úvěrová evidence bude se týkati toliko obchodního úvěru, poskytovaného ústavy, které se poskytováním úvěru zabývají. Evidence musí zůstat omezena toliko na obchodní úvěry, poněvadž je to jádro úvěrů, které se jednak dá řádně kontrolovati, jednak jest u nich nebezpečí největší, poněvadž tyto úvěry dosahují nejvyšších částek. Omezení evidence na ústavy, které poskytováním úvěru se zabývají, vyplývá pak z toho, že evidenci úvěrové nemohou postačiti trestní sankce, nýbrž že musí v prvé řadě budovati na solidaritě interesentů. Jedině u ústavů, které se poskytováním úvěrů výlučně zabývají a u nichž proto bezpečnost těchto úvěrů jest otázkou existenční, možno předpokládati, že se budou bez ohledu na trestní sankce donucovací samy snažiti, aby účel evidence v jejich zájmu byl splněn co nejlépe a na druhé straně že se budou úzkostlivě snažiti, aby úvěrová evidence nebylo zneužito. Úvěrová evidence může přinést veliký prospěch a je také tak myšlena. Její zneužití mohlo by však přinést škodu a otrásti důvěrou, kterou k ní věřitelé i dlužníci musí nutně míti. Toho nutno se vyvarovati. Evidence úvěrová, ačkoli ji nutno označiti jako nutný zásah do hospodářské organizace, nepřestává přes to býti zásahem, operativním zákrokem, který musí býti proveden taktně a opatrně, aby odstranil jen vadu, kterou jest nutno odstraniti a neporušil jinak velmi citlivý hospodářský organismus.

Fr. Lepař.

NA JARNÍ PRAŽSKÝ VZORKOVÝ VELETRH bylo pozváno 1.360 světových obchodních domů, při tom nabídla jim správa Veletrhu ochotu sprostředkovati informační oferty československých výrobců. O tuto akci se jeví zájem. Avšak P. V. V. pamatují i na domácí trh, proto pozvaly 100.000 domácích kupců zvláštním číslem Pražského veletržního zpravodaje, uveden je tu popis novinek, které budou na Veletrhu vystaveny. P. V. V. starají se kromě toho ještě soustavně o svoji propagaci tím, že upozorňují denně na význačné události i příležitosti v hospodářském životě, zejména domácím, vydáváním Zpráv tiskové kanceláře P. V. V., jež jsou rozesílány všem českým a slovenským listům v Československé republice a týdně 685 listům krajinským a odborným.

Dr. Reichert.

SMLOUVA O SOCIÁLNÍM POJIŠTĚNÍ MEZI POLSKEM A SVOBODNÝM MĚSTEM GDANSKEM vstoupila v účinnost dne 2. července 1934. Vztahuje se na pojištění nemocenské, úrazové, invalidní a starobní a pozůstalostní dělnické i zaměstnanecké. Její zásady jsou v podstatě obdobné, jak tomu je i při jiných takových smlouvách, v podrobnostech jsou ovšem přizpůsobeny potřebám zákonodárství obou smluvních stran.

Dr. Jindřich.

SOCIÁLNÍ POJIŠTĚNÍ V JUGOSLAVII V ROCE 1933. Právě byla vydána úřední zpráva o výsledcích sociálního pojištění v Jugoslavii za rok

1933. V nemocenském pojištění činil příjem 260 a výdej 242.7 milionů dinárů; příjem tvoří jen příspěvky zaměstnavatelů a zaměstnanců (každý platí polovinu). V pojištění úrazovém činil příjem 79.2 milionů dinárů, z čehož připadalo na pojistné placené zaměstnavateli 62.4 milionů dinárů, zbytek pak tvořily příjmy z nemovitostí, zápůjček a státních papírů. Dávky činily 43.1 milionů dinárů, počet důchodců k 31. prosinci 1932 činil 17.732; v této cifře jsou obsaženy jak důchody, napadlé před 1. červencem 1922, tak i po tomto datu.

Dr. Jindřich.

PROGRAM MEZINÁRODNÍ KONFERENCE PRÁCE V ROCE 1935. V měsíci červnu roku 1935 bude se konati v Ženevě 19. zasedání Mezinárodní konference práce. Program tohoto zasedání obsahuje šest hlavních čísel. Nejprve bude provedeno druhé čtení otázky zachování získaných čekacích dob a nároků v dlouhodobém sociálním pojištění těm zaměstnancům, kteří se přestěhovali do ciziny. Rovněž v druhém čtení bude projednán zákaz používání žen k pracím pod povrchem ve všech dolech. Prvním čtením projde otázka péče o nezaměstnané mladé osoby, úprava najímání dělnictva v koloniích a otázka jednotné mezinárodní úpravy placených dovolených. Konečně se na mezinárodním fóru znovu objeví problém všeobecného zkrácení pracovní doby na 40 hodin týdně. Příští konference práce bude se patrně zabývat také částečnou revisí obsahu úmluvy z roku 1931, která omezuje pracovní dobu v uhelných dolech. Kromě toho projedná konference obvyklou výroční zprávu ředitele Mezinárodního úřadu práce a zprávu kontrolní komise o uplatňování obsahu ratifikovaných pracovních úmluv v praktickém životě. Příští konference práce zúčastní se již také Spojené státy severoamerické a snad i Rusko, jako noví a význační členové.

Dr. Jindřich.

Z PRÁVNICKÉ JEDNOTY. Týdenní schůze Právnické Jednoty v Praze, konaná dne 13. XII. 1934, byla jakousi intimní slavností, na níž vzpomněl 70tého trvání starosta Jednoty prof. Dr. K. *Hermann-Otavský* a jejího významu v pěstování právní vědy.

Po něm ujal se slova místostarosta Jednoty, sekční šéf doc. Dr. *Joachim*, který podal historický přehled činnosti Jednoty. Rozdělil působnost Jednoty na dvě velká období. V prvním až do roku 1914 (za 50 let činnosti), působila Jednota nejdříve k vytvoření české právní frazeologie a k popularisování právní vědy. Měla vždy přátelské styky s českou právní fakultou. Vytvořila podklad k rozvinutí právní publikační činnosti. Druhé období (dvacetileté) rozvíjelo se slibně po dosažení státní samostatnosti. V přednáškách nastala větší rozmanitost. Také přednášela řada právníků z ciziny. Počal vycházeti »Bulletin du droit tchécoslovaque«, který však pro nedostatek prostředků nemůže vycházeti v termínech původně zamýšlených. V Právnické Jednotě vznikla myšlenka právnických sjezdů, z nichž první se konal v roce 1904 v Praze, druhý r. 1925 v Brně, třetí r. 1930 v Bratislavě, a čtvrtý, jenž se má konati r. 1938 opět v Praze.

Doc. Dr. *Joachim* přál pak Jednotě, aby svoje stoleté jubileum slavila v rozvitém a konsolidovaném československém státě.

Na to proslovil přednášku jednatel Jednoty Dr. *Vladimír Kubeš* na téma: Smluvní a závětní zákazy zcizení a zavazení (se zřetelem k osnově všeobecného zákoníka občanského).

Přednášející vyložil úvodem historický vývoj §u 364 c) obč. zák., poukázav zejména na pozoruhodný vliv nauky na formulaci tohoto ustanovení. V dalším podrobně rozebral obsah zákazu zcizení a zavazení, porovnáváje v jednotlivých bodech platné právo s ustanovením §u 289 čsl. osnovy, jímž má býti tato právní materie nově upravena. Konkrétní jeho návrhy de lege ferenda jsou tyto: Výraz »první nabyvatel«, který uvádí osnova na místo termínu »první vlastník«, má býti nahrazen slovem »první zavázaný«. Jinak vzniká nebezpečí, že zákaz bude omezován jen na případy, kdy zavázaný ze zákazu nabývá od oprávněného věci stížené